ନଗର ପାଲିକା, ଜିନ୍ଦ୍

ବନାମ

ଜଗତ୍ ସିଂ, ଓକିଲ

28 ମାର୍ଚ୍ଚ, 1995

[ଜେ.ଏସ୍. ବର୍ମା, ଏନ୍.ପି. ସିଂହ ଏବଂ କେ. ଭେଙ୍କଟସ୍ୱାମୀ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିବୃନ୍ଦ]

ଦେୱାନୀ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତା, 1908 - ଆଦେଶ 39 - ନିଷେଦ୍ଧାଜ୍ଞା - ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ଜମିର ମାଲିକାନା ଏବଂ ଦଖଲ ଦାବି କରି ବାଦୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଷେଧାଜ୍ଞା ପାଇଁ ମକଦ୍ଦମା - ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ଜମି ଉପରେ ବାଦୀଙ୍କ ମାଲିକାନା ଅଛି କି ନାହିଁ ତାହା ବିଚାର ନକରି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦଖଲ ଆଧାରରେ ନିଷେଧାଜ୍ଞା ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ - ମାଲିକାନାର ପ୍ରମାଣ ବିନା ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ନିଦାନ ଅଧିନିୟମ, 1963 - ଧାରା 6 - ଏହାର ପ୍ରୟୋଗଯୋଗ୍ୟତା - ଏହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ - ଯଥୋଚିତ ଆଇନ ପ୍ରକ୍ରିୟା ବିନା ଦଖଲରୁ ବହିଷ୍କୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଶୀଘ୍ର ପ୍ରତିକାର ପ୍ରଦାନ କରେ - ପୂର୍ବ ଅଧିକାର ଏବଂ ବେଦଖଲ ଦାବି କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ - ମାଲିକାନା ଏବଂ ଦଖଲ ଉପରେ ଆଧାରିତ ନିଷେଧାଜ୍ଞା ପାଇଁ ମକଦ୍ଦମାରେ ଲାଗୁ ହେବ ନାହିଁ ।

ନାମାନ୍ତରଣ ପ୍ରବେଶ - ଦଖଲର ଏକ ଉତ୍ସ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ଉତ୍ତରଦାତା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ଜମିର ମାଲିକାନା ଏବଂ ଦଖଲ ଦାବି କରି ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶ ପାଇଁ ଏକ ମାମଲା ଦାୟର କରିଥିଲେ । ଉତ୍ତରଦାତା ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ଜମି ଉପରେ ନିଜର ମାଲିକାନା ଜାହିର କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି ବିକ୍ରି ଦଲିଲ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଏହା ପରିବର୍ତ୍ତେ କେତେକ ରାଜସ୍ୱ ପ୍ରବେଶ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିଥିଲେ । ଉତ୍ତରଦାତା ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ଜମିର ମାଲିକ ଏବଂ ଏହାର ଦଖଲରେ ଥିଲେ ବୋଲି ପ୍ରମାଣ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ ବୋଲି ସ୍ଥିର କରି ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ମକଦ୍ଦମାକୁ ଖାରଜ କରିଥିଲେ ।

ଅପିଲରେ, ପ୍ରଥମ ଅପିଲିୟ ଅଦାଲତ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ବଦଳାଇ ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ମକଦ୍ଦମାର ଡିକ୍ରି କରିଥିଲେ ଯେ ନଥିରେ ରଖାଯାଇଥିବା ତଥ୍ୟ ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ଜମି ଉପରେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦଖଲକୁ ଦର୍ଶାଉଛି । ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ଜମି ଉପରେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦଖଲ ସମ୍ପର୍କରେ ତାଙ୍କର ମତାମତ ଆଧାରରେ ଅପିଲକୁ ଅନୁମତି ଦେବା ସମୟରେ, ଅପିଲିୟ ଅଦାଲତ ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ଜମି ଉପରେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କର କୌଣସି ଅଧିକାର ଅଛି କି ନାହିଁ ତାହା ଯାଞ୍ଚ କରିନଥିଲେ । ଅପିଲିୟ ଅଦାଲତ

କହିଥିଲେ ଯେ ଜମି ଉପରେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଅଧିକାରକୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଥିଲା ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱିତୀୟ ଆବେଦନକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାୟର ହୋଇଥିବା ସମୀକ୍ଷା ଆବେଦନକୁ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ ।

ତେଣୁ, ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନ ।

ପୂର୍ବରୁ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟରେ, ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଯୁକ୍ତି ବ୍ୟତୀତ, ଉତ୍ତରଦାତା ନିବେଦନ କରିଥିଲେ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାୟର ହୋଇଥିବା ମକଦ୍ଦମାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ନିଦାନ ଅଧିନିୟମ, **1963** ର ଧାରା **6** ଅନୁଯାୟୀ ଦଖଲ ଏବଂ ବେଦଖଲ ପାଇଁ ମକଦ୍ଦମା ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରିବ ।

ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଇ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ

ନିର୍ଣ୍ଣୟ କଲେ: **1.** ବିବାଦରେ ଥିବା ସମ୍ପତ୍ତିରେ ବାଦୀ-ଉତ୍ତରଦାତା ତାଙ୍କ ଅଧିକାର ପ୍ରମାଣ କରିଛନ୍ତି କି ନାହିଁ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନକୁ ବିଚାର ନକରି ପ୍ରଥମ ଅପିଲିୟ ଅଦାଲତ ଉକ୍ତ ଉତ୍ତରଦାତା ଏହାର ଦଖଲରେ ଅଛନ୍ତି କି ନାହିଁ ଯାଞ୍ଚ କରିବାକୁ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଥିଲେ । ମାଲିକାନା ଆଧାରରେ ବହିଷ୍କାର ପାଇଁ ହୋଇଥିବା ଏକ ମକଦ୍ଦମାରେ, ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ତରଫରୁ କରାଯାଇଥିବା ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ଜମିର ମାଲିକାନା ଦାବି ଉପରେ ପ୍ରଥମ ଅପିଲିୟ ଅଦାଲତ ପକ୍ଷରୁ ଏକ ଫଳାଫଳ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିବା ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଥିଲା । ପ୍ରଥମ ଅପିଲିୟ ଅଦାଲତ ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ଜମି ଉପରେ ତାଙ୍କ ମାଲିକାନା ଦାବି ସମ୍ପର୍କରେ କୌଣସି ଫଳାଫଳ ଲିପିବଦ୍ଧ ନକରି ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ମକଦ୍ଦମାରେ ଡିକ୍ରି କରି ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଇନଗତ ତ୍ରୁଟି କରିଥିଲେ ।

ଛୋଟେ ଖାନ୍ ବନାମ ମଲ ଖାନ୍, ଆକାଶବାଣୀ **(1954)** ଏସ.ସି. **575**, *ଦୁର୍ଗା ସିଂହ ବନାମ ଥୋଲୁ,* ଏ.ଆଇ.ଆର୍. **(1963)** ଏସ.ସି. **361** ଏବଂ *ବିଶ୍ୱ ବିଜୟ ବନାମ ଫଖରୁଲ ହାସନ,* ଏ.ଆଇ.ଆର୍. **(1976)** ଏସ.ସି. **1485** ପ୍ରଭେଦ ଦର୍ଶାଗଲା ।

2. ପ୍ରଥମ ଅପିଲିୟ ଅଦାଲତ କେବେବି ସେହି ପ୍ରଶ୍ନର ଅନୁସନ୍ଧାନ କିମ୍ବା ତଦନ୍ତ କରିନଥିଲେ ଯାହା ବିବାଦୀୟ ଥିଲା ଯେ ବାଦୀ-ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ନାମ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ନଥିର ଏକ ଗୁରୁତର ତ୍ରୁଟି ଥିଲା । ଲିଖିତ ବୟାନ ପର୍ଯ୍ୟାୟରୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ମାଲିକାନା ଏବଂ ଦଖଲ ସର୍ବଦା ବିବାଦିତ ହୋଇଆସିଛି ।

3.1. ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ନିଦାନ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 6 ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ପ୍ରତିକାର ପ୍ରଦାନ କରେ, ଯିଏ ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତିର ମାଲିକ ହୋଇଥିବାରୁ ସେଥିରୁ ବହିଷ୍କୃତ ହୁଏ । ଏପରି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଏହା ସମ୍ଭବ ଯେ ଏପରି ବେଦଖଲ ହୋଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଦଖଲ ପୁନରୁଦ୍ଧାର ପାଇଁ ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟ ମାଧ୍ୟମରେ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଏବଂ ତ୍ୱରିତ ପ୍ରତିକାର ଅନୁସରଣ କରିପାରିବେ । ଅଧିକାରର ବିବାଦୀୟ ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ଯଥୋଚିତ ଆଇନ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଦ୍ୱାରା ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯିବ, କିନ୍ତୁ ଦଖଲର ଉତ୍ପତ୍ତି ପ୍ରଶ୍ନକୁ ବିଚାର ନକରି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ନିଦାନ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 6 ଅନୁଯାୟୀ ଶାନ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ ଦଖଲକୁ ଅନୁପ୍ରବେଶକାରୀଙ୍କଠାରୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରଖିବାକୁ ହେବ । ଏପରି ମକଦ୍ଦମା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇପାରେ ଏବଂ ଡିକ୍ରି କରାଯାଇପାରେ, କେବଳ ଯେଉଁଠାରେ ବାଦୀ ଏବଂ ପ୍ରତିବାଦୀ ଉଭୟଙ୍କର ମକଦ୍ଦମା ଜମି ଉପରେ କୌଣସି ଅଧିକାର ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଯେହେତୁ ବାଦୀ ତାଙ୍କର ପୂର୍ବ ଅଧିକାର ପ୍ରମାଣ କରନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ସେ ତାଙ୍କୁ ବିତାଡିତ କରିଥିବା ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଦଖଲ ପାଇଁ ଡିକ୍ରି ପାଇବାକୁ ହକଦାର । ଏପରି ମକଦ୍ଦମାର ଅଭିଯୋଗ ପତ୍ରରେ ମକଦ୍ଦମାକାରୀଙ୍କ ପୂର୍ବତନ ଦଖଲ ଏବଂ ଆଇନର ଯଥାବିଧି ପ୍ରକ୍ରିୟା ବିନା ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦଖଲଚ୍ୟୁତି ହୋଇଥିବା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଅଭିଯୋଗ ଥିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ପେରି ବନାମ କ୍ଲିସୋଲ୍ଡ, **(1907) ଏ.ସି. 73 ଏବଂ** *ନାୟାର ସର୍ଭିସ୍ ସୋସାଇଟି ବନାମ କେ.ସି. ଆଲେକଜାଣ୍ଡାର,* **ଏ.ଆଇ.ଆର୍. (1968) ଏସ୍.ସି. 1165, ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।**

3.2. ବର୍ତ୍ତମାନ ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତିରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ନିଦାନ ଅଧିନିୟମ, 1963 ର ଧାରା 6 ର ନୀତି କିପରି ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଇପାରିବ ତାହା ବୁଝିବା କଷ୍ଟକର । ଉତ୍ତରଦାତା, ଯିଏ କି ବାଦୀ ଥିଲେ, କେବେ ଅଭିଯୋଗ କରିନଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କୁ ଆବେଦନକାରୀ-ପୌର କମିଟି ଦ୍ୱାରା ବିତାଡ଼ିତ କରାଯାଇଥିଲା । ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ, ସେ ଉକ୍ତ ଜମିର ମାଲିକ ବୋଲି ଦାବି କରିଥିଲେ ଏବଂ ଦୃଢୋକ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ ସେ ସେହି ଜମିର ଦଖଲରେ ଥିଲେ ।

4. ରାଜସ୍ୱ ନଥିରେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ନାମରେ ନାମାନ୍ତରଣର ଆଦେଶ ମାଲିକାନାର ଏକ ଉତ୍ସ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ନିର୍ମଳ ସିଂ ବନାମ ଲାଲ ରୁଦ୍ର ପ୍ରତାପ, **(1926) ପି.ସି. 100, ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।**

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା : ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 290/1991 ।

ଆର.ପି. ସଂଖ୍ୟା 17-C/1987ରେ ପଞ୍ଜାବ ଏବଂ ହରିୟାଣା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 17.8.87 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ତାଙ୍କ ସହିତ କପିଲ ସିବଲ, ଏଲ.କେ. ପାଣ୍ଡେ ଏବଂ ରଘୁନାଥ ଭି.ଏନ୍. ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ତାଙ୍କ ସହିତ ୟୁ.ଏନ୍. ବଚାୱତ, ଏସ୍.କେ. ଜୈନ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଏନ୍.ପି. ସିଂହଙ୍କ ଦ୍ୱାରା । ଜିନ୍ଦ୍ ର ପୌର କମିଟି, ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଖାରଜ କରାଯାଇଥିବା ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଦାୟର ମକଦ୍ଦମାକୁ ଡିକ୍ରି କରି ଅତିରିକ୍ତ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତି (ଏହା ପରଠାରୁ 'ଅପିଲ୍ ଅଦାଲତ' ଭାବରେ ଜଣାଯିବ)ଙ୍କ ରାୟକୁ ଖାରଜ କରିବା ପାଇଁ ଏହି ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଛି । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଦାୟର ହୋଇଥିବା ଦ୍ୱିତୀୟ ଆବେଦନକୁ ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ଖାରଜ କରିଦିଆଯାଇଥିଲା । ଏହା ପରେ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଆବେଦନ (ଦେୱାନୀ) ସଂଖ୍ୟା 562/1987 ଦାୟର କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନକାରୀ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏକ ସମୀକ୍ଷା ଆବେଦନ ଦାୟର କରିପାରିବେ । ସେହି ସମୀକ୍ଷା ଆବେଦନକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଖାରଜ କରି କହିଥିଲେ ଯେ ସମୀକ୍ଷା ପାଇଁ କୌଣସି ଆଧାର ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇ ନଥିଲା ।

ଖେୱାଟ ନଂ 134, ଖାଟୋନି ନଂ 155, ଆୟତ ନଂ 173, କିଲ୍ଲା ନଂ 27/1ରେ ଥିବା 5 କାନାଲ ଜମି ଉପରେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦଖଲରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାରୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ନିଷେଧ ପାଇଁ ଉତ୍ତରଦାତା ମାମଲା ଦାୟର କରିଥିଲେ । ଉତ୍ତରଦାତା ଉକ୍ତ ଜମିର ମାଲିକ ବୋଲି ଦାବି କରିଥିଲେ ଏବଂ ଦୃଢୋକ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ ସେ ଏହାର ଦଖଲରେ ଥିଲେ ।

ପୌର କମିଟି ତରଫରୁ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦାବିକୁ ବିରୋଧ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଉକ୍ତ ଉତ୍ତରଦାତା ଉକ୍ତ ଜମିର ମାଲିକ ନଥିଲେ କିମ୍ବା ସେ ଏହାର ଦଖଲରେ ନଥିଲେ । ଏହା ଦାବି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ସେହି ଜମି "ଗୈର-ମୁମକିନ ଜୋହାର" ହୋଇଥିବାରୁ, ଯେଉଁଥିରେ ପୌର କମିଟି ପୂର୍ବରୁ ଏକ ପାର୍କ ନିର୍ମାଣ କରିସାରିଛି, ଏଥିରେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କର କୌଣସି ଅଧିକାର ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ସ୍ୱାର୍ଥ ହାସଲ କରିବାର ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁନାହିଁ । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ, ଉକ୍ତ ଉତ୍ତରଦାତା ଏହା ଉପରେ କିଛି ଅନଧିକୃତ ଜବରଦଖଲ କରିଥିଲେ, ଯେଉଁଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଏକ ବୈଧାନିକ ନୋଟିସ୍ ଦିଆଯାଇଥିଲା, ଯାହାକୁ ଉକ୍ତ ଉତ୍ତରଦାତା ସମ୍ପୃକ୍ତ ମକଦ୍ଦମାରେ ଆପତ୍ତି କରିଥିଲେ ।

ନଥିରେ ଥିବା ତଥ୍ୟ ଉପରେ ବିଚାର କରି ବିଦ୍ୱାନ ଅଧସ୍ତନ ବିଚାରପତି ଏହି ଉପସଂହାରରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ଜମିର ମାଲିକ ଏବଂ ଦଖଲରେ ଥିଲେ ବୋଲି ପ୍ରମାଣ

କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ । ସେହି ବିଚାର ଉପରେ ମକଦ୍ଦମା ଖାରଜ ହୋଇଥିଲା । ଅପିଲ୍ ଅଦାଲତ, ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଲିପିବଦ୍ଧ କରାଯାଇଥିବା ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ମକଦ୍ଦମାର ଡିକ୍ରି କରିଥିଲେ ଏହି ମତ ରଖି ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ସ୍ୱାର୍ଥ ପାଇଁ ପୂର୍ବଜ ବୋଲି ଅଭିଯୋଗ ହୋଇଥିବା ପ୍ରେମ ସିଂହଙ୍କ ପଦବୀ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇସାରିଥିଲା । ଏହା ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିର ମାଲିକ ଥିଲେ । ପୂର୍ବରୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ଆବେଦନକାରୀ-ପୌର କମିଟି ତରଫରୁ ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଦ୍ୱିତୀୟ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିଦିଆଯାଇଥିଲା । ଦ୍ୱିତୀୟ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିଥିବା ଆଦେଶକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିବାକୁ ଦାୟର ହୋଇଥିବା ସମୀକ୍ଷା ଆବେଦନକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା ।

ପ୍ରାରମ୍ଭରେ ଏହା ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇପାରେ ଯେ ସମଗ୍ର ମକଦ୍ଦମାକୁ ମାଲିକାନା ଏବଂ ଦଖଲ ନିଶ୍ଚିତ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଇଛି । ଆବେଦନକାରୀ-ପୌର କମିଟି ପକ୍ଷରୁ ଉପସ୍ଥିତ ଥିବା ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ଅପିଲ ଅଦାଲତ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ମକଦ୍ଦମାକୁ ଡିକ୍ରି ଦେବା ସମୟରେ ଏକ ଗୁରୁତର ଆଇନଗତ ତ୍ରୁଟି କରିଥିଲେ ଯେତେବେଳେ ଉତ୍ତରଦାତା ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ଜମି ଉପରେ ତାଙ୍କର ଅଧିକାର ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିପାରିଛନ୍ତି କି ନାହିଁ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନର ପରୀକ୍ଷା କରିବା ପୂର୍ବରୁ, ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ କରାଯାଇଥିବା ଦଖଲର ଦାବିର ସମର୍ଥନରେ କେବଳ ନଥିରେ ଥିବା ତଥ୍ୟ ଉପରେ ବିଚାର କରିବାକୁ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଥିଲେ । ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ତରଫରୁ କରାଯାଇଥିବା ମାଲିକାନା ଦାବି ଉପରେ ବିସ୍ତୃତ ଭାବରେ ଯାଞ୍ଚ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏକ ଫଳାଫଳ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିଥିଲେ ଯେ ଉକ୍ତ ଉତ୍ତରଦାତା ମକଦ୍ଦମାରେ ତାଙ୍କ ମାଲିକାନା ପ୍ରମାଣ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ । ଏପରିକି ଯେଉଁ ବିକ୍ରି ଦଲିଲ ମାଧ୍ୟମରେ ଉକ୍ତ ଉତ୍ତରଦାତା ବିବାଦୀୟ ଜମି କିଣିଥିବା ଦାବି କରିଥିଲେ ତାହା ମଧ୍ୟ ଅଦାଲତରେ ଉପସ୍ଥାପିତ ହୋଇନଥିଲା । ଅପିଲ ଅଦାଲତଙ୍କ ରାୟର ସେହି ଅଂଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଏକ ଆପତ୍ତି ନିଆଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁଠାରେ ଏହା କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଯଦିଓ ଉତ୍ତରଦାତା ବିକ୍ରି ଦଲିଲ ଉପସ୍ଥାପନ କରିନଥିଲେ ଯାହା ମାଧ୍ୟମରେ ସେ ଉକ୍ତ ଜମିର ମାଲିକାନା ହାସଲ କରିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଏହାର କୌଣସି ପ୍ରଭାବ ନଥିଲା କାରଣ ସେହି ତଥ୍ୟ ପୌର କମିଟି ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ, ପୌର କମିଟି ତରଫରୁ ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଲିଖିତ ବିବୃତି ବିଷୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିଲା ଯେଉଁଥିରେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ମାଲିକାନା ଏବଂ ଦଖଲକୁ ବିରୋଧ କରାଯାଇଥିଲା । ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ତରଫରୁ ଦାୟର ହୋଇଥିବା ଅର୍ଜି ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଲିଖିତ ବିବୃତି ପ୍ରତି ଆମର ଧ୍ୟାନ ଆକର୍ଷଣ କରାଯାଇଥିଲା । ଅର୍ଜିର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 1 ରେ ଉତ୍ତରଦାତା କେବଳ ତାଙ୍କ ମାଲିକାନା ଏବଂ ଦଖଲ ବିଷୟରେ କହିଛନ୍ତି:

"ସେହି ବାଦୀ ହେଉଛନ୍ତି ମାଲିକ ଏବଂ ସମ୍ପତ୍ତିର ଦଖଲରେ ଅଛନ୍ତି ଯାହାର ସବିଶେଷ ବିବରଣୀ ଅର୍ଜିର ଶୀର୍ଷ ଟିପ୍ପଣୀରେ ରହିଛି ।"

ଅର୍ଜିର ମୁଖ୍ୟ ଟିପ୍ପଣୀରେ କୁହାଯାଇଛି:

"ଜିନ୍ଦ୍ ର ରାଜସ୍ୱ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ଅବସ୍ଥିତ ଜମାବନ୍ଦୀ 1974-75 ଅନୁଯାୟୀ ଖେୱାଟ ନଂ.113 ଖାଟୋନି ନଂ.155 Rect. ନଂ. 173 କିଲ୍ଲା ନଂ.27 /1 ରେ ଥିବା 5 କାନାଲ ପରିମିତ ଜମିକୁ ଜବରଦଖଲ କରିବାରୁ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କୁ ବାରଣ କରିବା ପାଇଁ ସ୍ଥାୟୀ ନିଷେଧାଜ୍ଞା ପାଇଁ ଏବଂ ଆହୁରି ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କୁ ବାଦୀଙ୍କ ଦଖଲରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାରୁ ଏବଂ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କୁ ଏଥିରେ କୌଣସି ନିର୍ମାଣ କରିବା ଉପରେ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଲଗାଇବା ପାଇଁ ମକଦ୍ଦମା" ।

ପ୍ରତିବାଦୀ କିପରି ଉକ୍ତ ଜମିର ମାଲିକ ହେଲେ ଏବଂ କେବେ ସେ ଏହାର ଦଖଲକୁ ଆସିଲେ ସେ ବିଷୟରେ ଅର୍ଜିରେ କୌଣସି ବିବରଣୀ ଦିଆଯାଇ ନାହିଁ । ଉପରୋକ୍ତ 'ହେଡ୍ ନୋଟ୍' ସହିତ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 1 ପଢ଼ିବା ପରେ, ଏହା ଜଣାପଡ଼େ ଯେ ଜିନ୍ଦ୍ ର ରାଜସ୍ୱ ସମ୍ପତ୍ତିର 1974-75 ବର୍ଷ ପାଇଁ ଜମାବନ୍ଦୀ ଆଧାରରେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ତରଫରୁ ମାଲିକାନା ଦାବି କରିବା କରାଯାଇଛି । ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଉପସ୍ଥିତ ଓକିଲଙ୍କୁ ଆମେ ବାରମ୍ବାର ପ୍ରଶ୍ନ କରିବା ସତ୍ତ୍ୱେ, ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ କୌଣସି ସ୍ପଷ୍ଟୀକରଣ ଦିଆଯାଇ ନାହିଁ ଯେ, କିପରି ଏକ ସ୍ୱତ୍ୱାଧିକାର ଆଧାରିତ ମକଦ୍ଦମାରେ ସ୍ୱତ୍ୱାଧିକାର ଅର୍ଜନ ସମ୍ପର୍କରେ କୌଣସି ବିବରଣୀ ଅର୍ଜିରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇ ନାହିଁ । ଅର୍ଜିର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 1 ରେ କରାଯାଇଥିବା ଦୃଢ଼ କଥନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପୌର କମିଟି ତରଫରୁ ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଲିଖିତ ବିବୃତିରେ କୁହାଯାଇଛି:

"ଅର୍ଜିର ସେହି ଅନୁଚ୍ଛେଦ 1 ଭୁଲ ଏବଂ ଏହାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଛି ।ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିର ଦଖଲରେ ବାଦୀ ନାହାଁନ୍ତି । ପ୍ରକୃତରେ ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି ହେଉଛି ଗେର୍-ମୁମ୍-କିନ୍ ଜୋହର । ନଗରପାଳିକା ଏହାକୁ ପାର୍କରେ ପରିଣତ କରିଛି । ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି ଜିନ୍ଦ୍ ର ନଗରପାଳିକାର ଏବଂ ବାଦୀଙ୍କର ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି ସହିତ କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ ।"

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଉପସ୍ଥିତ ଓକିଲ, ପୌର କମିଟି ଦ୍ୱାରା ଲିଖିତ ବିବୃତ୍ତିରେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ମାଲିକାନା ଏବଂ ଦଖଲକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯିବା ସତ୍ତ୍ୱେ, ଅପିଲ୍ ଅଦାଲତ କିପରି ଏହି ଧାରଣା ଉପରେ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଥିଲେ ଯେ ବିକ୍ରି ଦଲିଲ ମାଧ୍ୟମରେ ମାଲିକାନା ଅଧିଗ୍ରହଣ, ଯାହା ଅଦାଲତରେ ଉପସ୍ଥାପିତ ହୋଇନଥିଲା, ତାହା ମାମଲାରେ ଏକ ସ୍ୱୀକାରଯୋଗ୍ୟ ତଥ୍ୟ ଥିଲା ଏବଂ ପୌର କମିଟି ଦ୍ୱାରା କେବେବି ପ୍ରଶ୍ନ କରାଯାଇ ନଥିଲା । ଆମ ମତରେ, ଯେତେବେଳେ ଅପିଲ୍ ଅଦାଲତ ସମ୍ପୃକ୍ତ ବିକ୍ରୟ ଦଲିଲ ମାଧ୍ୟମରେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କ୍ରୟର କଥିତ ତାରିଖ ପରେ ତାଙ୍କ ଦଖଲ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ପ୍ରମାଣ

ଉପରେ ବିଚାର କରିବାକୁ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଥିଲେ, ଯାହା କେବେବି ଅଦାଲତଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥାପିତ ହୋଇନଥିଲା, ସେତେବେଳେ ଅପିଲ୍ ଅଦାଲତ ଏକ ଗୁରୁତର ତ୍ରୁଟି କରିଥିଲେ । ଏହା କେବେବି ମୁଖ୍ୟ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉପରେ ନିଜର ଧ୍ୟାନ ପ୍ରୟୋଗ କରିନଥିଲେ, ମାଲିକାନା ଉପରେ ଆଧାରିତ ଏକ ମକଦ୍ଦମାରେ, ଉତ୍ତରଦାତା ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ନିଜର ଦଖଲ ପ୍ରମାଣ କରିଥିଲେ କି ନାହିଁ । ଏଥିରେ ବିବାଦ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ତାଙ୍କର ମାଲିକାନା ପ୍ରମାଣ କରିବାର ଦାୟିତ୍ୱ ଉକ୍ତ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଉପରେ ଥିଲା । ଏହା ଆହୁରି ଦେଖାଯାଏ ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଅପିଲ ଅଦାଲତଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଏହା ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ଯେ ଉକ୍ତ ଉତ୍ତରଦାତା ପଚ୍ଚିରେ ସହ-ଅଂଶ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିକର ଅଂଶ ଦାବି କରୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ କୌଣସି ସହଅଂଶୀଦାର ମିଳିତ ସମ୍ପତ୍ତିର ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅଂଶକୁ ମାଲିକାନା ପ୍ରଦାନ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ତଥାପି ମାମଲାର ମୌଳିକ ପ୍ରସଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକୁ ବିଚାର ନକରି, ଅପିଲ ଅଦାଲତ କେବଳ 1974-75 ବର୍ଷର ରାଜସ୍ୱ ନଥି ଯେପରିକି 1974-75 ମସିହାର ଜମାବନ୍ଦୀ ଏବଂ 1977-79 ବର୍ଷ ସହିତ ଜଡ଼ିତ ଖସରା ଗିରଦ୍ୱାରୀ ଉପରେ ବିଚାର କରିବାକୁ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଥିଲେ ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦାବି ଥିଲା ଯେ ସେ 1970 ମସିହାରେ ଏକ ବିକ୍ରି ଦଲିଲ ମାଧ୍ୟମରେ ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ଜମି କିଣିଥିଲେ । ଏହା ପରେ ସେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ସ୍ଥାୟୀ ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶ ପାଇଁ 17.4.1971 ରେ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥିଲେ । ସେହି ମକଦ୍ଦମା ଶେଷରେ 7.11.1977 ରେ ଏକ ନୂତନ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିବାର ଅନୁମତି ସହିତ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରାଯାଇଥିଲା । ଶେଷରେ, ଆମେ ଯେଉଁ ମକଦ୍ଦମା ସହିତ ଜଡ଼ିତ, ତାହା 23.8.1979 ରେ ଦାୟର କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ପୃଷ୍ଠଭୂମିରେ 1971 ପରେ ରାଜସ୍ୱ ନଥିରେ ଥିବା ପ୍ରବେଶ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବା ବିଶେଷ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ମୂଲ୍ୟବାନ ନଥିଲା, କାରଣ ପୂର୍ବରୁ ଉତ୍ତରଦାତା ପୂର୍ବ ମାମଲା ରୁଜୁ କରିସାରିଥିଲେ ଯାହା ସେତେବେଳେ ବିଚାରାଧୀନ ଥିଲା । ଯେକୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ରାଜସ୍ୱ ନଥିରେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ନାମରେ ଦାଖଲ ଖାରଜ ଆଦେଶ ମାଲିକାନାର ଉତ୍ସ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । *ନିର୍ମାଣ ସିଂ ବନାମ ଲାଲ ରୁଦ୍ର ପ୍ରତାପ,* (1926) ପି.ସି. 100 ମାମଲାରେ, ରାଜସ୍ୱ ନଥିରେ ନାମଗୁଡ଼ିକର ପରିବର୍ତ୍ତନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ଏହା କୁହାଯାଇଥିଲା:

> "ନ୍ୟାୟିକ କମିଟି ଦ୍ୱାରା ଅସଂଖ୍ୟ ଥର ଦର୍ଶାଯାଇଥିବା ପରି ଏଗୁଡିକ କିଛି ନୁହେଁ । ଏଗୁଡ଼ିକ ରାଜ୍ୟର ସ୍ୱାର୍ଥରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରାଯାଇଥିବା ଆର୍ଥିକ ତଦନ୍ତର ପ୍ରକୃତିରେ ବହୁତ ଅଧିକ, ଯାହା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ମୂଲ୍ୟର ଅସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତିର ଦଖଲ ପାଇଁ ଅନେକ ଦାବିଦାରଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କାହାକୁ ଦଖଲରେ ରଖାଯାଇପାରିବ ତାହା ନିଶ୍ଚିତ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କରାଯାଇଥାଏ ଏବଂ ଅଧିକ ବିଶ୍ୱାସ ସହିତ ଯେ ଏହାର ରାଜସ୍ୱ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବ ।

ବାହରାଇଚର ଅତିରିକ୍ତ ଆୟୁକ୍ତ ଏବଂ ଉପ ଆୟୁକ୍ତ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଏମ୍.ଏଲ୍. ଫେରାରଙ୍କ ଦୁଇଟି ଆଦେଶକୁ ନ୍ୟାୟିକ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଭାବରେ ବିଚାର କରିବା ନ୍ୟାୟିକ କାର୍ଯ୍ୟଧାରାର ଏକ ପରିହାସଠାରୁ କମ୍ ନୁହେଁ ଯାହା କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଅସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତିରେ ସେ ଦାବି କରୁଥିବା ଯେକୌଣସି ମାଲିକାନା ଅଧିକାର କିମ୍ବା ସ୍ୱାର୍ଥରୁ ବହିଷ୍କାର କରିଥାଏ ।"

ଏହି ପରିସ୍ଥିତିର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇ, ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ଏକ ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା ତାଙ୍କ ମାଲିକାନା ପ୍ରମାଣ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ତରଫରୁ ଦାୟର ହୋଇଥିବା ମକଦ୍ଦମା, ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ନିଦାନ ଅଧିନିୟମ, 1963 ର ଧାରା 6 ଅନୁଯାୟୀ ଦଖଲ ଏବଂ ବେଦଖଲ ଉପରେ ଆଧାରିତ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯିବା ଉଚିତ । (ଥରେ ଉତ୍ତରଦାତା ମାଲିକ ବୋଲି ଦାବି କରି ଏବଂ ଉକ୍ତ ଜମିର ଦଖଲରେ ଥିବା ଦାବି କରି ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିସାରିବା ପରେ, ମାଲିକାନା ବିଷୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ ନକରି ସେହି ମକଦ୍ଦମାକୁ ଦଖଲ ଏବଂ ବେଦଖଲ ଆଧାରରେ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଭାବରେ କିପରି ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରିବ?ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ନିଦାନ ଅଧିନିୟମ, 1963ର ଧାରା 6 କୁହେ ଯେ ଯଦି କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଆଇନଗତ ପ୍ରକ୍ରିୟା ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟଥା ତାଙ୍କର ସମ୍ମତି ବିନା ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତିର ଅଧିକାର ହଡ଼ପ କରାଯାଏ, ତେବେ ସେ କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଦାବି କରୁଥିବା ଯେକୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି, ମକଦ୍ଦମା ଦ୍ୱାରା, ଏହାର ଦଖଲ ପୁନରୁଦ୍ଧାର କରିପାରିବେ, ଏପରି ମୋକଦ୍ଦମାରେ ସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଥିବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଅଧିକାର ସତ୍ତ୍ୱେ । ଧାରା 6 ହେଉଛି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ନିଦାନ ଅଧିନିୟମ, 1877 ର ଧାରା 9 ର ଏକ ଅନୁରୂପ ବ୍ୟବସ୍ଥା । ପୂର୍ବ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 9, ଯାହାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ନିଦାନ ଅଧିନିୟମ, 1963 ରେ କିଛି ପରିବର୍ତ୍ତନ ସହିତ ବଜାୟ ରଖାଯାଇଛି, ଏହି ନୀତି ଉପରେ ଆଧାରିତ ଯେ ଜଣେ ଅନଧିକାର ପ୍ରବେଶକାରୀ ମଧ୍ୟ ପ୍ରକୃତ ମାଲିକଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ନିଜର ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ସୁରକ୍ଷା ଦେବାର ଅଧିକାର ପାଇପାରିବେ ଏବଂ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଉପଯୁକ୍ତ ସମୟରେ ଦଖଲରେ ଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ବିତାଡ଼ିତ ହେବାରୁ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ । ଧାରା 6 ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ପ୍ରତିକାର ପ୍ରଦାନ କରେ, ଯିଏ ଅସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତିର ଦଖଲରେ ଥିବାରୁ ସେଥିରୁ ବହିଷ୍କୃତ ହୁଏ । ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଏହା ସମ୍ଭବ ଯେ ଏପରି ବେଦଖଲ ହୋଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଦଖଲ ପୁନରୁଦ୍ଧାର ପାଇଁ ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟ ମାଧ୍ୟମରେ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଏବଂ ତ୍ୱରିତ ପ୍ରତିକାର ପାଇଁ ଆବେଦନ କରିପାରିବେ । ଏହା କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଏହି ଧାରାଟି ରୋମାନ୍ ଆଇନର ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଏକ ପୁନରୁତ୍ପାଦନ ଯାହା ଅଧୀନରେ ଏକ *ଇଣ୍ଟର୍ଡିକ୍ଟମ୍ ଡି ଭି* ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପତ୍ତିରୁ ତ୍ରୁଟିପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ବିତାଡ଼ିତ ହୋଇଥିବା ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ମାଲିକାନା ପ୍ରମାଣ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ବିନା ପୂର୍ବ ଦଖଲ ପ୍ରମାଣ କରି ଏହାକୁ ପୁନରୁଦ୍ଧାର କରିପାରିବେ । ମାଲିକାନା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ବିବାଦୀୟ ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକ ଯଥୋଚିତ ଆଇନ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଦ୍ୱାରା ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯିବ, କିନ୍ତୁ ଦଖଲର ଉତ୍ପତ୍ତି ପ୍ରଶ୍ନକୁ ବିଚାର ନକରି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 6 ଅନୁଯାୟୀ ଶାନ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଧିକାରକୁ ଅନୁପ୍ରବେଶକାରୀଙ୍କଠାରୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରଖିବାକୁ ହେବ । ଏପରି ମୋକଦ୍ଦମା

ବିଚାର କରାଯାଇପାରେ ଏବଂ ଡିକ୍ରି କରାଯାଇପାରେ, କେବଳ ଯେଉଁଠାରେ ବାଦୀ ଏବଂ ପ୍ରତିବାଦୀ ଉଭୟଙ୍କର ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ଜମି ଉପରେ କୌଣସି ସତ୍ତ୍ୱାଧିକାର ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଯେହେତୁ ବାଦୀ ତାଙ୍କର ପୂର୍ବ ଦଖଲ ପ୍ରମାଣ କରନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ସେ ତାଙ୍କୁ ବିତାଡିତ କରିଥିବା ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଦଖଲ ପାଇଁ ଏକ ଡିକ୍ରି ପାଇବାର ହକଦାର ଅଟନ୍ତି । ଏପରି ଏକ ମକଦ୍ଦମାର ଅଭିଯୋଗପତ୍ର କେବଳ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ବ ଦଖଲ ଏବଂ ବେଦଖଲକୁ ବିରୋଧ କରିବ, ଅନ୍ୟଥା ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ । *ପେରି ବନାମ କ୍ଲିସୋଲ୍ଡ*, (1907) ଏ.ସି. 73 ମାମଲାରେ ଏହା କୁହାଯାଇଥିଲା:

> "ଏହା ବିବାଦୀୟ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ମାଲିକଙ୍କ ଅନୁମିତ ଚରିତ୍ରରେ ଜମି ଦଖଲ କରୁଥିବା ଏବଂ ମାଲିକାନାର ସାଧାରଣ ଅଧିକାରକୁ ଶାନ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ପ୍ରୟୋଗ କରୁଥିବା ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ମାଲିକ ବ୍ୟତୀତ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସତ୍ତ୍ୱାଧିକାର ଅଛି । ଏବଂ ଯଦି ପ୍ରକୃତ ମାଲିକ ଆଗକୁ ଆସି ଆଇନ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଦ୍ୱାରା ମାମଲା ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ସୀମା ନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ତାଙ୍କର ଅଧିକାର ଦାବି କରନ୍ତି ନାହିଁ, ତେବେ ତାଙ୍କର ଅଧିକାର ଚିରକାଳ ପାଇଁ ଲୁପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଦଖଲି ମାଲିକ ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଧିକାର ହାସଲ କରନ୍ତି ।"

ନାୟାର ସର୍ଭିସ୍ ସୋସାଇଟି ବନାମ କେ.ସି. ଆଲେକଜାଣ୍ଡାର, ଏ.ଆଇ.ଆର. (1968) ଏସ.ସି. 1165 = [1968] 3 ଏସ.ସି.ଆର. 163 ମାମଲାରେ ଉପରୋକ୍ତ ମତକୁ ଏହି ଅଦାଲତ ଅନୁମୋଦନ କରିଥିଲେ । ଏହି ଅଦାଲତ ସେହି ବାଦୀଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କହିଥିଲେ ଯେ ସେ ଶାନ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ ଦଖଲରେ ଥିବାରୁ ତାଙ୍କର ଦଖଲରେ ରହିବାର ଅଧିକାର ଅଛି ଏବଂ କେବଳ ରାଜ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ବେଦଖଲ କରିପାରିବ । ଏହା ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ସୋସାଇଟିର କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ବାଦୀଙ୍କ ଦଖଲ ଉପରେ ଏକ ହିଂସାତ୍ମକ ଆକ୍ରମଣ ଥିଲା । ଏହା ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିଲା:

> "......ଭାରତରେ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ବାଦୀ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ନିଦାନ ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ମାଲିକ ମକଦ୍ଦମା ବଜାୟ ରଖିପାରିବେ ଯେଉଁଥିରେ ମାଲିକାନା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ ନାହିଁ କିମ୍ବା 12 ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ଦଖଲ ପାଇଁ ମକଦ୍ଦମା ହେବ ଯେଉଁଥିରେ ମାଲିକାନା ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଯାଇପାରିବ ।"

ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତିରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ନିଦାନ ଅଧିନିୟମ, 1963 ର ଧାରା 6 ର ନୀତି କିପରି ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଇପାରିବ ସେ ବିଷୟରେ ଆମେ ତର୍ଜମା କରିବାରେ ବିଫଳ । ଉତ୍ତରଦାତା, ଯିଏ ବାଦୀ ଥିଲେ, କେବେ ମଧ୍ୟ ଅଭିଯୋଗ କରିନଥିଲେ ଯେ ସେ ଆବେଦନକାରୀ-ପୌର କମିଟି ଦ୍ୱାରା ବିତାଡ଼ିତ ହୋଇଥିଲେ । ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ, ସେ ଉକ୍ତ ଜମିର ମାଲିକ ବୋଲି ଦାବି କରିଥିଲେ ଏବଂ ଦୃଢୋକ୍ତି

ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ ଯେ ସେ ସେହି ଜମିର ଦଖଲରେ ଥିଲେ । ସେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ଦଖଲରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାରୁ ରୋକିବା ପାଇଁ ସ୍ଥାୟୀ ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶ ମାଗିଥିଲେ । ଉଭୟ ପକ୍ଷ ମାଲିକାନା ଉପରେ ପ୍ରଶ୍ନ ସମେତ ନିଜ ନିଜ ଦାବିର ସମର୍ଥନରେ ପ୍ରମାଣ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଏହା ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ଯେ ନଥିରେ, ବିବାଦରେ ଥିବା ଅଂଶ ସମେତ ଜମିକୁ ଗେର୍ ମୁମକିନ୍ ଜୋହର ଭାବରେ ଲିପିବଦ୍ଧ କରାଯାଇଛି ଯାହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଏକ ସାର୍ବଜନୀନ ପୋଖରୀ । ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମସ୍ତ ପ୍ରମାଣ ଦସ୍ତାବିଜକୁ ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତର ସମର୍ଥନରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା ଗୋଟିଏ ସାର୍ବଜନୀନ ଜମିର ଏକ ଅଂଶ ଉପରେ ଜବରଦଖଲ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲେ, ଯାହା ଉପରେ ସେ କୌଣସି ମାଲିକାନା ହାସଲ କରିପାରି ନଥିଲେ । ଅପିଲ ଅଦାଲତ, ଉତ୍ତରଦାତା ବାଦୀ ଭାବରେ ବିବାଦୀୟ ଜମି ସମ୍ପର୍କରେ ତାଙ୍କର ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ଏବଂ ସ୍ଥିର ଅଧିକାର ପ୍ରମାଣ କରିଛନ୍ତି କି ନାହିଁ, ନଥିରେ ଥିବା ତଥ୍ୟରୁ ଖୋଜିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ମୁଖ୍ୟତଃ 1974-75 ମସିହାରେ ଏବଂ ତା'ପରେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଦାୟର ପ୍ରଥମ ମକଦ୍ଦମା ବିଚାରାଧୀନ ଥିବା ସମୟରେ ହୋଇଥିବା ରାଜସ୍ୱ ନଥିରେ ପ୍ରବେଶ ଆଧାରରେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦଖଲର ଦାବି ଉପରେ ଏକ ରାୟ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିବାକୁ ଆଗେଇ ଆସିଥିଲେ । ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ଜମି ଉପରେ ତାଙ୍କ ମାଲିକାନା ଦାବି ସମ୍ପର୍କରେ କୌଣସି ନିଷ୍ପତ୍ତି ଲିପିବଦ୍ଧ ନକରି ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ମକଦ୍ଦମା ଡିକ୍ରି କରି ଅପିଲ୍ ଅଦାଲତଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଇନଗତ ତ୍ରୁଟି କରିଛନ୍ତି । ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆବେଦନକାରୀ-ପୌର କମିଟି ତରଫରୁ ଦାୟର ହୋଇଥିବା ଦ୍ୱିତୀୟ ଆବେଦନକୁ ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ଖାରଜ କରିପାରିନଥାନ୍ତେ ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ, *ଛୋଟେ ଖାନ୍ ବନାମ ମାଲ ଖାନ୍*, ଏ.ଆଇ.ଆର୍. (1954) ଏସ.ସି. 575 ମାମଲାକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁଠାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଜମାବନ୍ଦୀରେ ଲେଖାଗୁଡ଼ିକ ପଞ୍ଜାବ ଭୂମି ରାଜସ୍ୱ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 31 ଅନୁଯାୟୀ ଖତିଆନର ପରିସର ମଧ୍ୟରେ ଆସେ ଏବଂ ତେଣୁ ବିପରୀତ ପ୍ରମାଣିତ ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହାକୁ ସତ୍ୟ ବୋଲି ଧରି ନିଆଯିବ । *ଦୁର୍ଗା ସିଂହ ବନାମ ଥୋଲୁ,* ଏ.ଆଇ.ଆର. (1963) ଏସ.ସି. 361 ମାମଲାକୁ ମଧ୍ୟ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁଠାରେ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଏକ ବହିଷ୍କାର ମକଦ୍ଦମାରେ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ଏକ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ପ୍ରତିବାଦୀମାନେ ବାଦୀଙ୍କ ଭଡାଟିଆ ଥିଲେ କି ନାହିଁ, ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉପସ୍ଥାପିତ ସମସ୍ତ ପ୍ରମାଣ, ମୌଖିକ ଏବଂ ଦସ୍ତାବିଜ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ, ବିଚାର କରି ଏହା ଏକ ତଥ୍ୟର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଥିଲା ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଦ୍ୱିତୀୟ ଅପିଲରେ ଏହାକୁ ରଦ୍ଦ କରାଯାଇ ପାରିନଥାନ୍ତା । *ବିଶ୍ୱ ବିଜୟ ବନାମ ଫଖରୁଲ୍ ହାସନ୍,* ଏ.ଆଇ.ଆର୍. (1976) ଏସ୍.ସି. 1485 ମାମଲାରେ ମଧ୍ୟ ନିର୍ଭରଶୀଳତା ରଖାଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ରାୟ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ରାଜସ୍ୱ ନଥିରେ ଲେଖାଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରକୃତ

କିମ୍ବା ଜାଲିଆତି କି ନାହିଁ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ନିମ୍ନ ଅପିଲିୟ ନ୍ୟାୟାଳୟର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଏକ ତଥ୍ୟଗତ ପ୍ରଶ୍ନ ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟ ଅପିଲରେ ଏହାକୁ ବାତିଲ କରାଯାଇପାରିନଥାନ୍ତା । ଏହା ପୂର୍ବରୁ ଦର୍ଶାଯାଇସାରିଛି ଯେ ବିବାଦୀୟ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ବାଦୀ-ଉତ୍ତରଦାତା ତାଙ୍କ ମାଲିକାନା ପ୍ରମାଣ କରିଛନ୍ତି କି ନାହିଁ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନକୁ ବିଚାର ନକରି ଅପିଲ ଅଦାଲତ ଉକ୍ତ ଉତ୍ତରଦାତା ଏହାର ଦଖଲରେ ଥିଲେ କି ନାହିଁ ଯାଞ୍ଚ କରିବାକୁ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଥିଲେ । ମାଲିକାନା ଆଧାରରେ ଏକ ବହିଷ୍କାର ମକଦ୍ଦମାରେ, ଅପିଲ୍ ଅଦାଲତ ପକ୍ଷରେ ପ୍ରଥମେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ କରାଯାଇଥିବା ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ଜମିର ମାଲିକାନା ଦାବି ଉପରେ ଏକ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଲିପିବଦ୍ଧ କରିବା ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଥିଲା । ଅପିଲ ଅଦାଲତ କେବେବି ସେହି ପ୍ରଶ୍ନର ତଦନ୍ତ କିମ୍ବା ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିନଥିଲେ ଯାହା ବିବାଦୀୟ ଥିଲା ଯେ ବାଦୀ-ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ନାମ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ନଥିର ଏକ ଗୁରୁତର ତ୍ରୁଟି ଥିଲା । ଲିଖିତ ବିବୃତି ପର୍ଯ୍ୟାୟରୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ମାଲିକାନା ଏବଂ ଦଖଲ ସର୍ବଦା ବିବାଦିତ ହୋଇଆସିଛି । ଏହି ପୃଷ୍ଠଭୂମିରେ, 1971 ମସିହାରେ ଦାୟର ହୋଇଥିବା ପୂର୍ବ ମକଦ୍ଦମାର ବିଚାରାଧୀନତା ସମୟରେ କେବଳ ରାଜସ୍ୱ ନଥିରେ ଥିବା ପ୍ରବେଶ ଆଧାରରେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ମକଦ୍ଦମାର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯାଇପାରି ନଥାନ୍ତା । ତେଣୁ, ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ତରଫରୁ ଯେଉଁ ମାମଲାଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରାଯାଉଥିଲା, ସେଗୁଡ଼ିକର ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନର ତଥ୍ୟ ଉପରେ କୌଣସି ପ୍ରଭାବ ନାହିଁ । ଅପିଲ୍ ଅଦାଲତର ରାୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଉପସ୍ଥାପିତ ଦ୍ୱିତୀୟ ଅପିଲରେ ଆଇନର ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଶ୍ନ ଜଡିତ ଥିଲା ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କୁ ଅପିଲ୍ ଅଦାଲତର ରାୟରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରି ଏହାକୁ ବାତିଲ କରିବା ଉଚିତ ଥିଲା ।

ତଦନୁସାରେ, ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି । ଅପିଲ ଅଦାଲତର ରାୟ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ଆଦେଶକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରିଦିଆଯାଇଛି । ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟକୁ ପୁନଃସ୍ଥାପିତ କରାଯାଇଛି । ଯେଉଁ ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ଜମି ଉପରେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କର କୌଣସି ଅଧିକାର ନଥିଲା କିମ୍ବା ସେ ଏହାର ଦଖଲରେ ନଥିଲେ, ସେହି ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ଜମି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ପଦକ୍ଷେପ ନେବାକୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ବାରଣ କରିବାର କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ନାହିଁ । ତେବେ, ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଖର୍ଚ୍ଚ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି ଆଦେଶ ରହିବ ନାହିଁ ।

ଟି.ଏନ୍.ଏ. ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:
ସୁବୋଧ ରାଉତ,
ଉପବିଭାଗ ଅଧିକାରୀ (ଅନୁବାଦ),
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।